

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **E. M.**, narozený „X“, státní příslušnost Makedonská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem,
sídlem Politických vězňů 21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2015, č. j. MV-39724-3/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 9. 2015, č. j. MV-39724-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-14176-13/TP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

1. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný při výkladu neurčitých právních pojmů „veřejný pořádek“ a jeho „narušení závažným způsobem“ citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010-151. Toto usnesení má však 61 odstavců, v nichž jsou porovnávány závěry různých senátů Nejvyššího správního soudu a jiných soudů, které se vyjadřovaly k těmto neurčitým právním pojmům. Byl toho názoru, že závěr správních orgánů o tom, že by uvedené usnesení rozšířeného senátu sjednotilo výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ nebo že by bylo aplikovatelné na projednávanou věc, je zcela lichý. Žalobce dále citoval článek 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Dle žalobce žalovaný nesprávně interpretoval neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ tak, že o závažné porušení veřejného pořádku jde pokaždé, když žalobce poruší právní normu, nebo dokonce i když nebyl žalobce z nějakého trestného činu usvědčen. Poznamenal, že uvedený výklad zcela pomíjí existenci slova závažné, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, které mj. implikuje, že se musí jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Samotná skutečnost, že byl žalobce odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. Poznamenal, že v takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost jeho jednání a také jeho jednání po spáchání deliktu. Uvedl, že má své prohřešky již uzavřené a má zájem na výchově svých dětí a soužití se svou manželkou, kteří jsou občany České republiky. Odmítl hypotézu žalovaného, podle níž lze předpokládat, že pokud má kdokoli u sebe jakoukoli zbraň u benzinové stanice, měl v úmyslu ji použít. Byl přesvědčen, že *„se zde jedná pouze o nonsens ze strany správního orgánu, který uvedenou správní záležitost pojal zcela extenzivně“*. Dále poznamenal, že žalovaný měl povinnost se řídit při svém rozhodování zásadou přiměřenosti a hledat spravedlivou rovnováhu mezi ochranou veřejného zájmu a jeho individuálními zájmy. Podle žalobce je zřejmé, že se dopady rozhodnutí odrazí zejména v jeho soukromém a hlavně rodinném životě. Konstatoval, že žalovaný měl postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2003-90.

Vyjádření žalovaného k žalobě

2. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení bylo prokázáno, že jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konstatoval, že u žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pořádek ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Závažnost jeho jednání je dána mj. tím, že na žalobce dopadají ustanovení zákona o pobytu cizinců, která primárně stanoví podmínky pro pobyt cizinců na území, a žalobce se dopustil trestné činnosti v souvislosti se svým pobytem na území. Vedle toho pak žalobce potenciálně ohrožoval i životy a zdraví osob, které žijí na území, trestnou činností související s nedovoleným ozbrojováním. Takové jednání žalobce nelze podle žalovaného považovat za bagatelní. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, z něhož vyplývá, že *„je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé“*. Žalovaný zdůraznil, že u žalobce nelze dospět k závěru, že by narušení veřejného pořádku již pominulo. Napadené rozhodnutí je postaveno na osobním jednání žalobce, představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení chráněných zájmů a při aplikaci zákonného ustanovení bylo přihlédnuto k rozdílným okolnostem vzniku a účelu zákonných ustanovení (zejména skutečnosti, že se jedná o žádost, nikoliv o zrušení pobytového oprávnění) ve smyslu sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

Správní spis

3. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 8. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky. K žádosti žalobce doložil oddací list, z něhož je zřejmé, že jeho manželkou je J. M. Dále žalobce doložil rodné listy svých dětí, a to E. M., narozeného „X“, a S. M., narozené „X“. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 43 T 14/2006, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 To 84/2007-2342, byl žalobce odsouzen pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 alinea druhá zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“), a trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny se dopustil tím, že dne 17. 1. 2006 užil veřejnou listinu – makedonský cestovní pas č. 221729 vydaný na jméno E. M., u kterého byl změněn obsah, jako pravou, kdy na základě tohoto cestovního dokladu uzavřel dne ... manželství s I. Š. a následně použil dne ... tuto listinu k žádosti o povolení trvalého pobytu na území České republiky jako náležitost dle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na jejímž základě mu bylo dne 2. 3. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu. Trestného činu nedovoleného ozbrojování se dopustil tím, že od přesně nezjištěné doby do 4. 10. 2006 v místě svého přechodného bydliště bez povolení přechovával a hromadil 46 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br., z nichž 34 kusů obsahuje střely s ocelovým jádrem, což nedopovídá dovolenému výrobnímu provedení, přičemž uvedeného jednání se dopustil s vědomím, že hromadí střelivo bez příslušného povolení. Podle trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2013, č. j. 27 T 92/2013-76, byl žalobce uznán vinným, že dne 11. 6. 2012 v ulici Přístavní v Ústí nad Labem u čerpací stanice „Benzina“ při kontrole vozidla Škoda Superb, „X“, měl u sebe a následně vydal hlídce Policie České republiky nelegálně drženou samonabíjecí pistoli zn. CZ, model 75b, výrobní částí těla pistole 9-0280, s nepůvodními střenkami a příslušným zásobníkem s 12 ks nábojů 9 mm zn. Luger, k jejichž držení je nutno být vlastníkem zbrojního průkazu, přičemž žalobce nebyl držitelem zbrojního průkazu, čímž spáchal přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Za tento přečin byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přičemž výkon uloženého trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 20 měsíců; zkušební doba uplynula dnem 21. 8. 2015.

4. Dne 9. 1. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-14176-13/TP-2014, kterým zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání ze dne 25. 1. 2015, doplněné podáním ze dne 21. 2. 2015, v němž uplatnil obdobné námitky jako ve správní žalobě. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 9. 2015.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Předně soud zdůrazňuje, že žalobci byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky, a to podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná*.
9. Spornou právní otázkou je výklad neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a jeho aplikace na případ žalobce.
10. Výkladem uvedeného pojmu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

www.nssoud.cz). S ohledem na námitku žalobce zpochybňující sjednocující funkci rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a aplikovatelnost jeho právních názorů na projednávanou věc považuje soud nejprve za nutné vyložit jeho úlohu. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s., *dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Při postoupení svůj odlišný právní názor zdůvodní.* Citované ustanovení konstruuje rozšířený senát jako významný nástroj sjednocování judikatury uvnitř samotného Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povoleny ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotícího mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví. Zároveň slouží rozšířený senát k tomu, aby Nejvyšší správní soud k některým sporným otázkám zaujal jednotný (a jediný) právní názor a zabránil atomizaci rozhodování jednotlivých senátů, jež by nutně vedlo k otázce, jaký ze závěrů těchto senátů je hodný následování (srov. Soudní řád správní: Komentář. Potěšil, L. a kol., Leges, Praha, 2014, komentář k § 17). Z uvedeného plyne, že právní názory vyslovené v rozhodnutích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jsou jeho jednotlivé senáty a správní soudy povinny respektovat a s ohledem na judikatorní dopady jeho rozhodování z nich musí vycházet i správní orgány. Správní orgány proto nepochybily, pokud při výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ aplikovaly na projednávanou věc závěry zmíněného usnesení rozšířeného senátu, neboť jeho úlohou je sjednocování judikatury správních soudů. Soud proto nesouhlasí se žalobcem v tom, že by předmětné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nemohlo sjednotit otázku výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a že by na projednávanou věc právní závěry vyslovené v tomto usnesení nebylo možné použít. Argumentace žalobce je v tomto ohledu zcela mylná.

11. V již zmíněném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil následující právní věty:
I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.
II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.
12. Na tomto místě je třeba upozornit na rozdíly mezi § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v němž je obsažena úprava správního vyhoštění z přechodného pobytu na území a jež ve zmíněném usnesení hodnotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a § 87k odst. 1 písm. a) téhož zákona, podle něhož byla žalobci zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu. Zatímco ustanovení § 119 pracuje s pojmem „závažně narušuje veřejný pořádek“, § 87k odst. 1 písm. a) hovoří o „důvodném nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek“. V případě správního vyhoštění tedy správní orgány vyhodnocují konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

veřejného pořádku již došlo, zatímco v případě žádosti o trvalý pobyt činí na základě jeho dosavadního chování určitou úvahu, zda takové narušení z jeho strany reálně hrozí. Předmětná úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od předchozího však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jež by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovou hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat. Stejně tak z hlediska požadované přiměřenosti opatření nelze přehlédnout rozdíly mezi instituty vyhoštění a povolení k trvalému pobytu. Zatímco v případě vyhoštění se jedná ve svých důsledcích o masivní zásah do práva pobytu cizince na území, při zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu se jeho pobytový status nijak nemění a dosavadní právní titul k pobytu na území bez dalšího nezaniká. O nějakém významnějším zásahu do pobytového statusu cizince se tak v zásadě ani nedá hovořit. Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě povolení k trvalému pobytu má správní orgán mnohem širší prostor k úvaze, zda umožní za zákonem stanovených podmínek cizinci pobyt na území, než je tomu u správního vyhoštění. „Závažným narušením veřejného pořádku“ tedy může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES), byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32).

13. Takto správní orgány pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ vyložily a na projednávané věci aplikovaly. Tvzení žalobce o tom, že žalovaný interpretoval zmíněný pojem tak, že k jeho naplnění dojde pokaždé, když žalobce poruší právní normu, nebo dokonce i když nebyl žalobce z nějakého trestného činu usvědčen, je tedy zcela nepravdivé. V rozhodnutí žalovaného – a ostatně ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně – se žalobcem uváděná interpretace daného pojmu vůbec neobjevuje. Námitky žalobce zpochybňující správnost výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ze strany správních orgánů proto nejsou důvodné. Soud dále poznamenává, že nepravdivé je i tvrzení žalobce o tom, že žalovaný měl v žalobou napadeném rozhodnutí vyslovit hypotézu, podle níž lze předpokládat, že pokud má kdokoli u sebe jakoukoli zbraň u benzinové stanice, měl v úmyslu ji použít. Uvedený závěr není v odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsažen.
14. V projednávané věci správní orgány pečlivě vyhodnotily dosavadní chování žalobce od roku 2006, kdy se na základě padělaného cestovního pasu snažil získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky, až po samotné řízení o povolení k trvalému pobytu. Správní orgány vzaly v úvahu to, že žalobce spáchal trestnou činnost v souvislosti se svým pobytem na území, když dne 17. 1. 2006 užil makedonský cestovní pas č. „X“ vydaný na jméno E. M., u kterého byl změněn obsah, jako pravou, aby na základě tohoto cestovního dokladu uzavřel dne 17. 1. 2006 manželství s I. Š. a následně cestovní pas použil dne 23. 1. 2006 k obstarání nejvyššího pobytového oprávnění. Dalším důvodem, na jehož základě dospěly správní orgány k závěru, že u žalobce je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je skutečnost, že žalobce byl opakovaně odsouzen za trestnou činnost nedovoleného ozbrojování, které se dopustil v roce 2006 a v roce 2012, přičemž zkušební doba za poslední odsouzení mu uplynula dne 21. 8. 2015, tj. teprve poté, co o žádosti žalobce rozhodoval správní orgán I. stupně. Správní orgány tedy při hodnocení toho, zda je u žalobce dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

způsobem narušit veřejný pořádek, nehodnotily pouze jedno izolované odsouzení žalobce pro trestný čin, nýbrž posuzovaly dlouhodobé chování žalobce na základě spáchání více deliktů, přičemž trestného činu nedovoleného ozbrojování se žalobce dopustil opakovaně.

15. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by trestný čin nedovoleného ozbrojování byl pouze bagatelním prohřeškem. Zakotvení možnosti trestněprávního postihu trestného činu nedovoleného ozbrojování sleduje především zájem na ochraně lidí proti možnému ohrožení jejich životů a zdraví, případně jejich majetků, spojenému s nekontrolovanou výrobou, držením a nošením střelných zbraní, jejich hlavních částí, dílů a zakázaných doplňků, střeliva a výbušnin. V případě přechodu nedovoleného ozbrojování jde tedy z hlediska možného ohrožení života a zdraví lidí o rizikovou trestnou činnost, byť svou povahou a závažností nedosahuje intenzity např. zvlášť závažných zločinů. Závažnost jednání žalobce přitom zvyšuje skutečnost, že žalobce byl již v minulosti jednou za trestný čin nedovoleného ozbrojování odsouzen a předchozí odsouzení na něj nemělo výchovný účinek, neboť se obdobného jednání dopustil znovu.
16. V projednávané věci je splněna i podmínka aktuálnosti jednání žalobce. Platí přitom, že „*je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Poslední deliktů jednání žalobce sice spáchal v červnu 2012, nicméně k uplynutí zkušební doby za opakované spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování došlo teprve v srpnu 2015, tedy poté, co ve věci vydal dne 9. 1. 2015 správní orgán I. stupně své rozhodnutí. Při hodnocení splnění podmínky aktuálnosti soud nemohl přehlédnout skutečnost, že se žalobce dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování již v roce 2006, odsouzení za tento trestný čin však nijak neodradilo žalobce od toho, aby shodnou trestnou činností opětovně spáchal v roce 2012. V případě žalobce se tudíž nejedná o ojedinělé a s ohledem k dotčenému veřejnému zájmu o nepodstatné deliktů jednání. K tomu, aby bylo možno hovořit o tom, že pominula důvodná obava, že by žalobce mohl závažně narušit veřejný pořádek, je tak v projednávané věci zcela oprávněné požadovat, aby jeho chování jako uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo žádné protizákonné jednání po dobu delší než tři roky od posledního odsouzení a též delší dobu po uplynutí zkušební doby po podmíněném odsouzení.
17. Popsaná protiprávní jednání žalobce tak ve svém souhrnu svou intenzitou a aktuálností odůvodňují závěr správních orgánů, že z osobního chování žalobce lze jednoznačně dovodit důvodnou obavu, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Chování žalobce totiž svědčí o jeho neochotě dlouhodobě respektovat základní pravidla stanovená právními předpisy České republiky, čímž dlouhodobě narušuje jeden ze základních zájmů společnosti. V případě žalobce tudíž existuje důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a v důsledku toho může v budoucnu dojít k závažnému narušení veřejného pořádku. Soud dále konstatuje, že závěr správních orgánů ob stojí i ve světle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, jehož znění zohledňovalo i již shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Správní orgány totiž při zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu vycházely výlučně z jeho osobního chování tak, jak vyžaduje čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Námitky žalobce zpochybňující správnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závěrů správních orgánů o naplnění zákonných podmínek pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy soud vyhodnotil jako nedůvodné.

18. Soud zdůrazňuje, že neudělení trvalého pobytu žalobci nemůže mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť mu není nijak nepřiměřeně bráněno v tom, aby se stýkal se svou manželkou či svými dětmi. Povolení k trvalému pobytu totiž není jediným aktem, který žalobci umožňuje legálně dlouhodobě pobývat na území České republiky. Míra oprávnění, kterých na území České republiky požívá cizinec trvale pobývajících a cizinec pouze „dlouhodobě pobývajících“, je odlišná, avšak neznamená, že by žalobce v České republice nemohl nadále nerušeně vést svůj soukromý a rodinný život, byť pouze na základě přechodného oprávnění k pobytu. Jeho pobytový status se neudělením trvalého pobytu nijak nezměnil. Tato námitka je proto rovněž nedůvodná.
19. Soud poznamenává, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, je zcela nepřipadný, neboť předmětem daného řízení byl celní dluh vyměřený dodatečným platebním výměrem Celního úřadu v Benešově. Uvedený rozsudek tedy řešil skutkově a právně zcela odlišnou situaci a není na tuto projednávanou věc aplikovatelný. Naproti tomu správní orgány v dané věci správně vycházely z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně obdobných věcech, která na případ žalobce dopadají.
20. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)